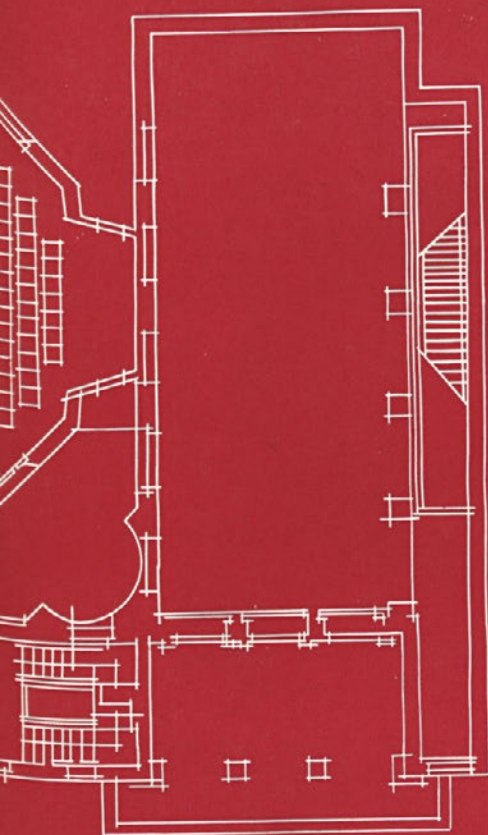

6 **gospod s preseka**

**slovensko
ljudsko
gledališče
celje
1975/1976**

FRAN SKOFIČ

REŽIJA

KOREŽIJA

DRAMATURG

LEKTOR

SCENA

ASISTENT SCENOGRAFA

KOSTUMI

LUČNA OPREMA

GOSPOD S PRESEKA

VEPER, grajski pisar,
bivši menih

IVAN ŽAR, kovač na vasi

PODSTENEC, svoboden kmet

MINA, njegova hči

LENA, pri Podstencu dekla

CIGANKA

LUKA, kovaški pomočnik

TRIJE VITEZI in

TRIJE Hlapci

TRIJE DRVARJI in

TRIJE STRAŽARJI

LJUDSTVO

PRIMOŽ TRUBAR

GOSPOD S PRESEKA
dramatična povest
v petih dejanjih

DUŠAN JOVANOVIČ

MARJAN BEVK

IGOR LAMPRET

MAJDA KRIŽAJEVA

SVETA JOVANOVIČ

MIRTA KRULC

LUCIJA MARIJA STUPICA

CHRIS JOHNSON

JANEZ STARINA

STANKO POTISK

MIRO PODJED

JOŽE PRISTOV

LJERKA BELAKOVA

MIJA MENCEJEVA

JADRANKA TOMAŽIČEVA

BRUNO BARANOVIČ

JANEZ BERMEŽ

BORUT ALUJEVIČ

BOGOMIR VERAS

DRAGO KASTELIČ

ŠTEFAN VOLF

CVETO VERNIK

JANA ŠMIDOVA

NADA BOŽIČEVA

MARJANCA KROŠLOVA

PAVLE JERŠIN

Vodja predstave Sava Subotič — Šepetalka
Sonja Antloga Ton Stanko Jost — Razsvet-
ljava Bogo Les — Frizerska dela Vera Pristov
— Slikarska dela Ivan Dečman — Krojaška
dela pod vodstvom Amalije Palirjeve in Ota
Cerčka — Sceno so izdelali Bogo Les, Rudi
Posinek in Miro Les — Odrski mojster VIII
Korošec

Več razlogov nas je napotilo, da smo uvrstili v repertoar malodane 100 let staro besedilo Frana Skofiča »Gospod s Preseka«. Ne samo obveza, ki izhaja iz naslova gledališča, da je ljudsko, torej živo, sodobno in predvsem naše. Tenko so tkane niti naše preteklosti, ne samo v dramski literaturi, ampak tudi po tem, kar igralec oziroma sleherni ustvarjalec sodobnega gledališča nosi v svoji podzavesti kot legalno dediščino preteklosti, dediščino, ki je sinteza preteklega in sedanjega na poti do jutrišnje preobrazbe. Sleherna predstavitev slovenskega klasika nam vselej razkrije pretanjenost in medsebojno povezanost tistega, kar nas je določalo prej, in tega, kar nam nalagajo vizija, odgovornost in skrb, pa tudi veselje do življenja v prihodnje. Ali je repertoar stečičke takšnih silnic? Moral bi biti, kadarkoli se soočamo z lastnimi narodnimi sledmi. Povsem naravno je, da je delež slovenskih avtorjev v repertoarju vselej trdno zasidran in prisoten. Za neizpodbitno in nevprašljivo velja trditev, da slovenskega gledališča ne more biti brez domačih avtorjev, ki so zastavili pero z mislijo na oder.

Fran Skofič ni veliko ime slovenske dramske tvornosti. Malo literarnih zgodovinarjev mu je posvetilo več kot opombo na zadnji strani. Iz porumenelih listov Ljubljanskega zvona (letnik 1886) mu skušamo razpoznavati prostor, čas in ne nazadnje tudi poezijo. V teh sto letih je marsikaj prekvasilo moralno, socialno in politično zavest Slovencev tako korenito kot nikoli doslej. V naši letošnji inscenaciji Cankarjevega Pohujšanja je med odrom in dvorano zevala globoka vrzel. Nekakšen spodnji okvir predstave, vsebinsko povezan z usodo Petra in Jacinte v dolini šentflorjanski. Ta globel je nekakšen narekovaj za celo predstavo in preko te poti se je ustvarjal gledališki dogodek, ki mu pravimo predstava. Poezija pristnosti ali poudarjenega gledališča. Ta prazni prostor poudarja tudi stilizacijo likovne podobe, pa ni zgolj trik, saj nam pomaga vsebinsko vzpostaviti zvezo med prej, ko je bilo delo napisano, in zdaj, ko je uprizorjeno. Vsa stilna vprašanja gledališča so bila vselej tudi problemska vprašanja, in če sprašujemo o stilu uprizarjanja del iz preteklosti danes, potem gotovo sprašujemo o njihovi problemski odzivnosti zdaj in tukaj. Dva možna pristopa sta. Enega bi opredelili kot stilizacijo, drugega kot problematizacijo, kajti vselej, kadar govorimo in razmišljamo o katerem koli delu, govorimo o svojem odnosu do njega, za katerega upamo, da bo postal tudi

gledalčev. Tipamo v temo, v katero je gledal avtor, preden se je odločil za igro in protiigro, za glavne in stranske junake, in to še ni stvar znanja, stroke, okusa, v predstavi pa gotovo ne režijsko uprizoritvene samovolje. Postavitev odrskega dela ni srečno nesrečna izmišljotina, ampak najvišja oblika kolektivnega združevanja minulega in živega dela za fantastično zmožnost in odgovornost gledališča, da ustvarja kolektivno iluzijo iz pristnih trenutkov sestavljenega ali bolje komponiranega dogodka. Ni stvar okusa, znanja in rutine, napolniti prazen prostor s časom, ko je delo nastalo, z avtorjevo mislijo na dramski prostor, in med prostorom današnje uprizoritve. To ni problem scene, tudi ne samo problem igralčeve maske, pa tudi ne samo revolverja, ki pripravljen v prvem dejanju izstrelil naboj v četrtem. To je najprej problem odnosa.

Uprizoritev Skofičevega Gospoda s Preseka ni krenila po najbolj zložni poti. S stilom lahko primerjamo po podobnosti, v delu iščemo podobnost s sodobnostjo, enakost in istost občutja, preko komedije, ironije in satire sporočamo avtorjev pa tudi naš odnos zvišenega dostojanstva. V tem je Evropa prav gotovo v temelju barbarska, kadar skuša v imenu malomeščansko razumljenega napredka in civilizacije zatirati tehnološko nerazvita področja duha. V gledališču gotovo ne moremo mimo temeljne Aristotelove kategorije prepoznavanja.

V uprizoritvi Gospoda s Preseka smo se ukvarjali predvsem z razlikami. Ta razlika in ves njen prostor morata vzpostaviti pozitivno afirmacijo naše stvarnosti. Vprašanje, ki smo ga zastavili v začetku, se potemtakem glasi takole: če v odnosu do dela problematiziramo različnost namesto podobnosti, ali nam ne uhaja razlog za uvrstitev tega dela v repertoar kot voda med prsti? Metafora ni najbolj srečno izbrana. Čemu na vsak način nekaj drugega in čemu ne to, kar je? Izhodiščno vprašanje je bilo drugače zasukano. Na vsak način je treba drugače, nedogmatično, na novo, zato da bi tisto, kar je, lahko postalo še bolj to, kar je. In tudi s takšnim pristopom gotovo narašča tveganje dokončne podobe. S tveganjem naraščata tudi zaupanje v gledalca in njegova svoboda do opredeljevanja. Ljudska gledališča z moralnim naukom na koncu ni več.

VZNEMIRLJIV TUMOR IN NOVO POHUJŠANJE SICER STARIH ZNANCEV

Z gostovanja SLG v Vojvodini in Zemunu

Celje se je prebudilo v soncu. Slovensko ljudsko gledališče odhaja na gostovanje v Zrenjanin, Novi Sad in Zemun. Z dvema uprizoritvama in sicer z Jovanovičevim Tumorjem in Cankarjevim Pohujšanjem. Pred gledališko hišo sta dve vozili. Na velikem tovornjaku je tudi napis, ki oznanja, da avto prevaža kulise za Pohujšanje in da je pokrovitelj predstave Tehno-mercator. V avtobusu že vsi sedijo, tudi petelin miruje v prostorni kletki in čaka na dolgo potovanje. Krenemo. Zrenjanin nas je pričakal v topli noči in pri vhodu hotela Vojvodina je bilo cvetje za nas.

Ob enajsti uri smo doživeli drugo gostoljubje v prostorih Narodnog pozorišta, ko nas je v imenu domačinov pozdravil direktor gledališča Sava Damjanović in ko smo si segli v roke s tamkajšnjimi igralci. Njihovo gledališče ima dolgoletno tradicijo, saj segajo njegovi začetki v drugo polovico 18. stoletja. Zdaj šteje ansambel okoli 25 igralcev in so bili letos, v letu praznovanja 100-letnice Cankarjevega rojstva edino gledališče v Jugoslaviji (razen slovenskih seveda), ki so na svojih odrskih deskah uprizorili Cankarja in to Romantične duše v režiji Dušana Mlakarja. Večerna predstava Pohujšanja v dolini šentflorjanski v režiji Mileta Koruna je pokazala čudovito zbranost in dialog med dramskim besedilom in možnostjo odrske postavitve, torej igro igralcev, pojavnostjo scene, učinkovitostjo luči. Pred zrenjaninskim občinstvom se je razgrnila tista značilna in čarobna (prosto po Žigonu) gledališkost, ko se ljudje pravzaprav zavemo, da smo na odru mi sami.

Toplo vojvodinsko noč smo prespali že v Novem Sadu, ker smo prejšnji večer takoj po predstavi odšli. Bili smo namreč mnenja, da je psihološko ugodneje, če se zjutraj zbudimo v Novem Sadu, kjer je gledališko občinstvo zvečer pričakovalo predstavo Igrajte tumor v glavi in onesnaženje zraka v režiji Ljubiše Ristića. Medtem je pripeljal iz Celja tudi drugi tovornjak, na katerem je bilo vse potrebno za tehnično izvedbo Tumorja. Petelin pa se je seveda vozil z nami v avtobusu, saj je predstavljal igralski in ne tehnični delež predstave.

Ura se je bližala osmi zvečer. Pred Sroskim narodnim pozoriščem so bile prižgane številne luči. Množica, ki se je zbrala pred vhomom, ni mogla v gledališče, ker so bila vrata zabita — gledališče je bilo torej trdno zaprto. Na balkonu so se pojavili igralci in pričeli trositi letake z razglasom, da gledališča ni več. Zato je Maks Furijan popeljal gledalce skozi posebna vrata v telovadnico novosadskega Partizana, kjer so zasedli velik prostor do zadnjega kotička. V enem teh kotičkov je bilo uredništvo časopisa in od tod dalje je stekla akcija za naslednje dejanje, ki se je moralo odvijati na gledališkem odru. Dvorana je bila nabito polna, saj je v njej bilo šeststo gledalcev. Knez, Križnik, oba režiserja, oziroma dramaturg in zdravnik, inšpektor, igralci so opravili svoje delo. Arija iz Tosce je zahtevala drugi aplavz (prvi je bil že pred zaprtimi vrati gledališča na ulici) in ko je gledališče na odru razpadlo, so gledalci ploskali po taktu zaključne glasbe kompo-

PONEDELJEK,
19. aprila

TOREK, 20. aprila

SREDA, 21. aprila

ČETRTEK,
22. aprila

nista Mikla Oldfielda. Vihar na odru se je polegel, tudi v dvorani. Nastopilo je zatišje pred okroglo mizo naslednjega dne v prostorih gledališča Ben Akiba.

Ura je točno opoldne. Miza je sicer oglata, toda tudi razprava je večkrat bolj oglata kot pa okrogla. Gledališki ljudje so pripravljani na besede o predstavi Tumorja. Samo nekaj izjav: predstava pomeni gledališče bodočnosti, ki se je pričela, menja ideologijo gledališča in pomeni dokaz o preživetosti obstoja meščanskega gledališča. Predstava Tumorja je več kot eksperiment, to je gledališče, ki misli, ki ima svoje stališče in pomeni najpomembnejši jugoslovanski gledališki dogodek. Je imaginarna reka, ki s spektrom barv ruši tradicijo. Je svetovni dokumentarec in sploh pojav dokumentarnega gledališča. Po izjavi direktorja gledališča Universaro iz Ciudad Mexica Hectorja Mendoze je bila predstava Tumorja zanj največja življenjska izkušnja in sodi, da s takimi predstavami sega jugoslovansko gledališče v svetovni vrh. Beograjski igravec Miličević je dejal, da je predstava nazorno pokazala problem igrilstva — igrilstva kot poklica in je zato še posebej dragocena v svoji sporočilnosti. No, bila so tudi druga mnenja in teh je bilo zelo malo, če smo natančnejši, samo dve. Gledališki kritik Peričić je dejal, da je pri njem predstava dosegla povsem nasprotni učinek — ta, da bi odšel v neko meščansko gledališče, recimo v HNK v Zagreb. Zagrebški teatrolog Vlado Krušič ga je povabil, naj pride, saj bo tam 16. maja gostovalo celjsko gledališče s Tumorjem... Predstavi je očital, da je to zgolj eksperiment, kakršne smo videli že v šestdesetih letih. Bilo je govora tudi o glasbi, o posebni simfoniji, ki se je pričela že v telovadnici s tipkanjem na pisalnih strojih, se nadaljevala skozi predstavo do veličastnega zaključka.

Veliko besed je bilo izrečenih. Najdragocenejše med njimi prav gotovo iz ust Hectorja Mendoze, ki je poudaril, da je kljub temu, da ni razumel niti besedice (predstava je bila simultano prevajana v srbohrvaščino), doumel sporočilo predstave in s tem njeno vrednost. Neki novosadski kritik je dejal, da se s predstavo ne strinja, ker je on človek, ki ima rad belo srajco in kravato, predstavo pa so ustvarili sami takšni ljudje, ki hodijo oblečeni v jeansu — toda Tosca mu je bila všeč...! Kakor koli že, Tumor je vzburkal svetovne gledališke duhove, saj je celotno dogajanje v Novem Sadu spremljalo skoraj 400 novinarjev, od tega tretjina iz tujine. Ugodno presenečeni so bili Angleži, ki so izjavili, da je predstava nedvomno pokazala, da je po ustvarjalnosti naša, čeprav vsebuje elemente sodobnih zahodnih gledališč in da nikakor ni samo kopija svetovne gledališke mode.

Celjsko gledališče je še enkrat dokazalo svojo odlično igro, s predstavo pa je postavilo pomemben mejnik v celotnem gledališkem delovanju, ne glede na izjave kritikov in gledaliških teoretikov. Štiri nagrade (Maksu Furijanu, Dušanu Jovanoviću, Ljubiši Ristiću in Miodragu Tabačkemu) to potrjujejo, kakor tudi podatek o glasovanju za najboljšo predstavo v celoti. Ta naslov si je pridobila predstava Narodnog pozorišta Sombor s Sterijinim delom Ženidba i udadba, Tumor pa je »zaostal« za dva glasova: en glasovalni listič je bil neveljaven, ker je na njem pisalo Tosca, en listič pa je manjkal (nekdo ga pač ni oddal)...

Še tisto lepo sončno popoldne smo se odpeljali preko Fruške gore in se za letos poslovili od gledališkega Novega Sada. Zvečer se je namreč zastor dvignil že na odru Narodnog pozorišta v Zemunu. Tudi to je bil večer velikega kulturnega dogodka. Po-

hujšanje v dolini šentflorjanski je tokrat predstavilo celjske gledališnike kot mojstre svojega dela, predstavila jih je kot umetništvo, ki ni varljivo. Takšna Korunova postavitev Cankarja je bila celo za zemunsko občinstvo novost, čeprav težje dojemajo svet našega šentflorjanstva kot mi, ki smo v njem takorekoč doma. Med gledalci, ki so burno pozdravili Cankarja in Celjane, je bil tudi družbenopolitični delavec in velik ljubitelj gledališča, posebno celjskega, Aleš Bebler.

Zjutraj smo krenili iz sončnega Zemuna domov. Ko smo prišli ob prvem mraku v Celje, je bilo deževno in mrzlo.

Težko je v kratkem zapisu povedati vse, kar se je dogajalo v dneh gostovanj v Zrenjaninu, Novem Sadu in Zemunu. Toda eno velja: Slovensko ljudsko gledališče se je uveljavilo na ta način, da je z repertoarjem, nastopom in hotenjem potrdilo svojo gledališkost, da je s svojo govorico bilo tudi polemično, da je bilo kot gledališče subjekt in ne samo objekt za neko dogajanje, da je opozorilo na nova iskanja v sporočilnosti in nakazalo vrsto možnosti (in to uspešnih) za sintezo v stvaritvah, ki so iz besede, literature, gibanja, gledališkega jezika in njegovih posebnosti. Opozorilo je na oder, ki je sestavni del dvorane in obratno, ustvarilo je zaupanje v živo gledališko tvornost. Ob vsem tem ne moremo mimo celjskega Tehno-mercatorja, ki je s pokroviteljstvom nad predstavo Pohujšanje v dolini šentflorjanski v veliki meri omogočil vse tisto, o čemer je tekla beseda.

DRAGO MEDVED
iz redakcije
Novega tednika in
Radia Celje

PETEK, 23. aprila

IN ŠE NEKAJ

Na Sterijinem pozorju.

Ljerka Belakova, Cveto Vernik, Maks Furijan in režiser Ljubiša Ristić.

Selektor Sterijinega pozorja Stevo Žigon in upravnik SLG Igor Lampret.

Avtor Dušan Jovanović, Maks Furijan in Pavle Jeršin.

Tisti, ki vstopa v gledališče, na neki način že je v tistem svojskem prostoru dialoga med tem, kar je gledališče, in tem, kar je realna stvarnost, ki nas obdaja. Da pretrgam to apriorno in v bistvu zavtomatizirano komunikacijo med tema dvema prostoroma in nivojema, sem gledališče zabarikadiral. Onemogočil vstop vanj in tako uvodoma razložil to, kar je gledališče, od tistega, kar vanj vnašamo iz zunanjega sveta. Po tej razločitvi sem lahko začel graditi nov dialog med gledališčem, (ki je načeloma iluzija) in zunanjim svetom, (ki je realnost).

Od tod dalje ne gre več za to, da bi razločeval, temveč gradim dialog dveh enakovrednih prostorov. Realnost, vse, kar je del nje (npr. telovadnica s svojimi zgovornimi realnimi predmeti) postopoma in vztrajno gradi iluzijo igre; zato je vse to realno, fizično premikanje gledalca nujno, ima popolnoma enak pomen kot poudarjena prisotnost naravnih materialov, realnih predmetov, ki oblikujejo prostor igre. Gledališče s svojimi specifičnimi izrazi, s svojo metaforiko po drugem kanalu sporočanja gradi iluzijo realnega — spomnite se prizora, ko se skozi razprto drobovje gledališkega (odrskega) prostora prikaže realna podoba — prometna cesta; motiv iz popolnoma realnega sveta, ki pa naj učinkuje kot čista iluzija realnega... Tisto, kar zanima Jovanovića in kar je z enako intenzivnostjo angažiralo mene in druge ustvarjalce predstave, je vprašanje smrti.

Na tem robu se giblje predstava »Igrajte tumor v glavi in onesnaženje zraka«. Smrt pa pozna dvoje dejstev: mrtev, psihično odmrli je človek lahko že mnogo pred svojo fizično smrtjo. Križnikov magnetofon beleži le Knezov in Križnikov glas, glasovi davnih mrtvecev se ne vtisnejo v trak...

Kako pravi iztočnica, ki uvede »tretje dejanje« naše igre? »Za silo sva počedila, se ti ne zdi?« — »Jasno. Po predstavi bo tako treba še enkrat...« S to iztočnico vlete v prizorišče tri erinije, ki razprostro prek prizorišča pregrinjalo in za njim vstane gledališki avditorij, prizor iz Tosce, ki mu sledi ples iracionalnih, temnih, skrivnostnih sil, ki razkroji, kar je še ostalo realnega, racionalnega. Seveda smo ta prizor hote stopnjevali v vrtinec: to je predstava, na katero ves čas čakamo (»Predstave ne bo«). »Predstava bo!«.

Oblikovali smo množico drobnih gest in opravil, ki kot pravi ritual uvedejo ta sklepni prizor prevlade vseh teh temnih, iracionalnih elementarnih sil: veter, sneg, slepi ples Kurentov, naslada erinij... Dva elementa sem hote vgradil v igro, pa čeprav bi kot v nacionalni kulturi povsem določno opredeljena utegnila v nekem smislu enopomensko zaznamovati to predstavo. Kaj je Kurent? Mit neke starodavne kulture, sled filogeneze, vera, da mora nekaj umreti, da bi se nekaj novega rodilo. In še ta vaša pesem »Nocoj pa, oh nocoj«, ki tako ubrano zveni umetno peta in neskončno neuglašena kraljuje v podeželskih gostilnah...

Jernej Novak

(Ponatis iz Ljubljanskega dnevnika, 16. 1. 1976)

Ob iztekanju sezone

Gospod s Preseka je zadnja uprizoritev v letošnji sezoni, pomačnjena razmeroma daleč v mesec maj. Tako je tudi za nas čas »rabelj hudi«. Za študij zadnje napovedane uprizoritve bi ne mogli spolniti vseh abonmajskih obveznosti. Polovica naših gledalcev bo namreč takrat že začela zapuščati šolske klopi in tako smo za zadnjo abonmajsko predstavo povabili predstavo Drame SNG iz Maribora Pavla Zindla »Vpliv gama žarkov na rast rumenih marjetic«. Prepričani smo, da boste to spremembo sprejeli z veseljem pa tudi z razumevanjem, saj predstave mariborskih kolegov zavoljo kvalitete v ničemer ne morejo krniti repertoarne podobe letošnje sezone. Več let zapored v skupnem nezadovoljstvu ugotavljamo, kako pomanjkljive so izmenjave med relativno številnimi gledališkimi hišami na Slovenskem, za katere smo vsi prepričani, da lahko le bogatijo programsko podobo gledališke hiše. Mnogo naporov in prizadevanj smo vložili v spoznanje o enotnem kulturnem slovenskem prostoru. To misel, ki jo podpira obžalovanje, da mora prenekatera predstava prehitro z repertoarja, potrjuje praksa: ni časa, da bi jo odigrali do kraja, že je na vrsti nova premiera. Naše gledališče je samo letos ob tridesetih odigranih Pohujšanjih prejelo še 38 ponudb. Tudi drugim hišam se ne godi nič »bolje«. Če bodo gledališke hiše v smislu poenotenja slovenskega kulturnega prostora menjavale predstave v širše zastavljenem programu, se bodo mnoge dobre uprizoritve ohranile dlje časa v živem stiku z gledalci. Z Mestnim gledališčem ljubljanskim pa s Primorskim dramskim gledališčem smo že imeli takšen dogovor, po katerem smo, če lahko tako rečemo, medsebojno poravnali abonmajске obveznosti. Zavedamo pa se, da odgovor na vprašanje, koliko gledalcem je namenjen celoten gledališki program Slovenije, še ne moremo odgovoriti zadovoljivo.

Za šolske in mladinske abonmaje smo povabili Mladinsko gledališče iz Ljubljane z delom A. Harrisa »Androkles in lev«, v režiji Mileta Koruna delo, ki so ga z zadovoljstvom gledali otroci naših zdomcev na turneji po Nemčiji. Nekaj teh predstav je bilo že na programu, v juniju pa bomo ciklus dopolnili. Delovno sezono nam bo zapolnilo še nekaj gostovanj in pa študij dveh del, ki ju bomo uvrstili v spored na začetku nove sezone.

Naj se vam zahvalimo za sodelovanje, vabimo vas v prihodnjo sezono.

Sterijine nagrade 1976
podeljene za predstavo Dušana Jovanovića
»Igrajte tumor v glavi in onesnaženje zraka«

Sterijino nagrado za igro je prejel Maks Furiijan za vlogo starega igralca Kneza.

Izredno Sterijino nagrado »za pogumno iskanje sodobnega gledališkega izraza« je dobil Ljubiša Ristić.

Dušan Jovanović je dobil nagrado uredništva »Glasa mladine« za najboljše besedilo na festivalu.

Miodrag Tabacki je prejel nagrado Združenja vojvodinskih uporabnih umetnikov in dizajnerjev za scenografijo v celjski postavitvi tega besedila.

SLG Celje je sodelovalo s to predstavo tudi na mednarodnem zagrebškem festivalu Dani mladog teatra, kjer je prejelo nagrado časopisa »Prolog« za najboljšo predstavo festivala.

KDO?

Vi ki pričakujete zadovoljstvo
pri nakupu
Vi ki iščete zaupanje
prav Vi kupujete

KAJ?

35.000 proizvodov
za danes in jutri

ZAKAJ?

zaradi zadovoljstva pri nakupu
velike izbire in kvalitetne
postrežbe

KJE?

v 8. specializiranih prodajalnah in
veliki blagovni hiši v Celju ter v
prodajalnah ŽALEC
PREBOLD
ŠMARTNO ob Paki
VELENJE
SOŠTANJ
ZAGREB

 TEHNO-MERCATOR
CELJE

 dobrina

